

Моя Герніка

Занурюючись у глибину найжорстокіших страждань, спричинених божевільним та руйнівним характером війни, яка являє собою образу не тільки для цивілізованого світу, але й для основи всього людства, «Моя Герніка» прагне розкрити і примусити замислитися про злочини нашого часу. Мужньо досягає правди, незважаючи на вир сучасних тенденцій, не поступаючись ані покірній байдужості, ані кричущій брехні; у своєму прагненні зберегти надію, навіть серед розрухи та внутрішнього спустошення - цей цикл робіт переконливо втілює силу людського духу, виявляє найсуттєвіше у ньому.

Назва виставки частково запозичена із заголовку твору Пікассо «Герніка»: картини, яка зобразила злочини війни у всіх їх жахливих проявах і стала універсальним антивоєнним символом, вічним попередженням майбутнім поколінням у тому, на що здатне людство.

Баскське село, від якого робота Пікассо отримала свою назву, прийняла на себе перші повітряні бомбардування набираючої оберті гітлерівської військової машини, більше трьох годин піддаючись обстрілам осколково-фугасними і запальними снарядами. Понад шістнадцять сотень беззахисних громадян, не маючи ні безпечного укриття, ні місця куди тікати, були вбиті або покалічені, намагаючись врятуватися від безперервних бомбардувань і руйнування будівель. Герніка стала свідком жахів на той момент безпрецедентного масового вбивства мирних жителів. Її полум'я палає знову, цього разу в Україні, де Російська Федерація робить із незліченними українськими містами (Маріуполь, Бахмут, Харків, Херсон та ін.) саме те, що нацисти зробили з Гернікою від імені фашистської сторони під час іспанської громадянської війни. На чотириста п'ятдесят третій день повномасштабного вторгнення, Парламентська асамблея НАТО нарешті визнала злочини Росії в Україні геноцидом, а терористичний режим Росії - особливим різновидом фашизму, рашизмом.

Попіл Герніки та Україна, що бореться за власне існування, подають суворий і своєчасний сигнал: не тільки зброя здатна знищувати тисячі ні в чому невинних людей. У 1930-ті роки величезні тоталітарні пропагандистські машини атакували саму ідею правди. Гітлер та Сталін вели постійну війну з фактами, використовуючи радіо, кіно, цензуру, таємну поліцію та патріотичну агітацію на масових мітингах. Подібну тактику застосовує і Путін, перетворивши сучасну Росію на тоталітарну державу, якою вона на даний момент є; коли її наративи дозволяють окремим політичним діячам говорити все, що їм хочеться, відмахуючись від того, що їх не влаштовує як від «фейкового». Надлишок інформації в Інтернеті забезпечує кожен факт контрафактом настільки, що довіряти комусь або вірити чомусь неможливо.

Однак, навіть одна єдина людина, яка свідчить про істину, здатна перейнятися духом часу, передати його значущість так чітко, що вона переможе пропаганду. Потужність «Моєї Герніки» полягає в тому, що вона говорить жорстоку правду про історичний момент, який ми зараз переживаємо настільки щиро і беззмінно, що ця істина позначиться новим і живим словом, затьмаривши повсякденну брехню сучасних диктаторів і перекричавши світові засоби масової інформації там, де вони неправомірно відмовчуються.

Юлія Левітіна
Скульптор